

jednat s každou mladou ženou laskavě a uctivě. Budete ctít rodiče. Nebudete urážet Ducha tím, o čem přemýšlíte, co říkáte nebo děláte. Poznáte Pána, jemuž sloužíte, a budete se vždy snažit být takovými, jako je On.

Svědčím o tom, že věrná služba v Aronově kněžství změní život těch, kterým sloužíte. Jsou zde lidé, kteří potřebují vaši kněžskou službu. Vaše rodina vás potřebuje. Vaše kворum vás potřebuje. Církev vás potřebuje. Svět vás potřebuje.

Je nesmírně důležité, abyste plnili svou povinnost vůči Bohu. Jsem přesvědčen, že ji plnit budete.

Jednoho chladného rána před několika týdny jsem si šel zaběhat podél řeky Tejo v portugalském Lisabonu. Doběhl jsem k pomníku věnovanému portugalským cestovatelům z minulých staletí. Když jsem se zastavil, vycházející slunce zaplavovalo impozantní pomník i mě svými hřejivými paprsky. Když jsem se díval do odhodlaných tváří cestovatelů, kteří hleděli směrem přes moře, pocítil jsem inspiraci. Tito muži byli ochotni vykonat to, co vykonal jen málokdo. Opustili důvěrně známý a pohodlný svět, odvážně vypluli na neznámý oceán a objevili nové země. Změnili svět.

Když myslím na onen pomník odvážných cestovatelů, vidím vás. Vidím vás na vaší osobní cestě, po níž se v dnešním světě rozhodne jít málokdo. Vidím vás, jak plníte svou povinnost vůči Bohu.

Modlím se o to, abychom všichni rozuměli velkoleposti Aronova kněžství a abychom, tak jako Bůh, důvěřovali těm, kteří jsou jeho nositeli. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

President Dieter F. Uchtdorf

Druhý rádce v Prvním předsednictvu

Pokračujte s trpělivostí

Lekce, kterým se díky trpělivosti naučíme, vytříbí náš charakter, pozvednou náš život a rozbojní naše štěstí.

V 60. letech začal jeden profesor na Stanfordské universitě s jednoduchým experimentem, při němž zkoumal sílu vůle u čtyřletých dětí. Dal před ně veliký žvýkačí bonbon a poté jim řekl, že ho mohou sníst hned, anebo – pokud počkají 15 minut – mohou mít bonbony dva.

Pak nechal děti o samotě a za polo-propustným zrcadlem sledoval, co se stane. Některé děti snědly bonbon okamžitě; jiné to vydržely, než se poddaly pokušení, jen několik minut. A pouze 30 procent dětí dokázalo počkat.

Experiment nakonec nebyl tak zajímavý, a dotyčný profesor se začal věnovat výzkumu v jiné oblasti, neboť – jak sám řekl: „Množství experimentů s dětmi snažícími se nepojídat bonbony je dost omezené.“ Nicméně s postupem let profesor tyto děti i nadále sledoval a začal pozorovat zajímavý vztah: děti, které nedokázaly počkat, to měly později v životě těžší a měly více problémů s chováním, zatímco ty, které počkaly, se zdály být optimističtější a lépe motivované, měly lepší známky i příjmy a měly zdravější vztahy.

Z jednoduchého experimentu s dětmi a bonbony se nakonec stala významná studie, podle níž je schopnost čekat – být trpělivý – klíčovou charakterovou vlastností, jež může

předpovědět budoucí životní úspěch.¹

Čekání může být těžké

Čekání může být těžké. Vědí to jak děti, tak dospělí. Žijeme ve světě nabízejícím rychlé občerstvení, rychlé zasílání zpráv, filmy na přání a okamžité odpovědi na ty nejbanálnější i nejhlubší otázky. Neradi na něco čekáme. Některým se dokonce i zvyšuje tlak, když se jejich fronta u pokladny v obchodě hýbe pomaleji než ty kolem.

Trpělivost – schopnost dočasně odložit vlastní touhy – je ušlechtilou a vzácnou ctností. Chceme to, co chceme, a chceme to hned. Proto se již samotná představa trpělivosti může zdát nepříjemná, a občas i otravná.

Avšak nejsme-li trpěliví, nemůžeme těšit Boha; a nemůžeme se stát dokonalými. Trpělivost je v podstatě očišťující proces, jenž tříbí rozum, prohlubuje štěstí, usměrňuje skutky, a poskytuje naději na klid.

My, rodiče, víme, jak nemoudré by bylo splnit každíčké přání našich dětí. Ale děti nejsou ty jediné, komu škodí, když jsou zasypaný okamžitým uspokojením. Náš Nebeský Otec ví to, čemu časem porozumějí i dobří rodiče: mají-li děti někdy dospět a dosáhnout svých možností, musejí se naučit čekat.

Trpělivost neznamená pouze čekat

Když mi bylo 10, z naší rodiny se stali uprchlíci v nové zemi. Ve škole jsem byl vždy dobrým žákem – dokud jsme nepřišli do Západního Německa. Tam byly mé zážitky se školou zcela odlišné. Zeměpis, který jsme tam probírali, byl pro mě nový. Dějepis, který jsme měli, byl také hodně jiný. Předtím jsem se jako druhý jazyk učil ruštinu, teď to byla angličtina. A to pro mě bylo těžké. Občas jsem si říkal, že můj jazyk prostě nebyl uzpůsoben k tomu, aby mluvil anglicky.

A protože mnoho učebnic pro mě bylo nových a neznámých, zůstával jsem pozadu. Poprvé v životě jsem začal pochybovat, zda jsem na školu vůbec dostatečně chytrý.

Naštěstí jsem měl učitele, který mě naučil být trpělivý. Naučil mě, že vytrvalá a důsledná práce – trpělivá vytrvalost – mi pomůže se učit.

Časem mi byly náročné předměty jasnější – dokonce i angličtina. Pomalu jsem začal zjišťovat, že jsem-li důsledný, tak se učit dokážu. Nešlo to sice

rychle, ale s trpělivostí jsem to zvládal.

Díky této zkušenosti jsem poznal, že trpělivost znamená mnohem více než jen čekat, až se něco stane – trpělivost vyžaduje, abychom aktivně pracovali na dosažení hodnotných cílů a neztráceli odvalu, pokud se výsledky nedostavily okamžitě nebo bez námahy.

V tom se skrývá jedna důležitá myšlenka: trpělivost neznamená pasivní odevzdanost, ani to, že něco neuděláme kvůli svým obavám. Trpělivost znamená čekat aktivně a být vytrvalý. Znamená to za něčím si stát a dělat vše, co můžeme – pracovat, doufat a používat víru; a statečně vytrvat v těžkostech, i když se nám to, po čem v srdci toužíme, nesplní hned.

Trpělivost neznamená pouze vytrvat, znamená to vytrvat dobře!

Netrpělivost, na druhé straně, je projevem sobeckosti. Je to vlastnost sebestředných lidí. Pochází z velmi častého stavu zvaného syndrom „středu vesmíru“, jenž vede lidi k tomu, aby věřili, že se svět točí kolem nich a že v onom velikém divadle smrtelnosti,

v němž hrají hlavní roli pouze oni, mají všichni ostatní jen role vedlejší.

To se však, drazí bratři, velmi liší od zásady, již nám – nositelům kněžství – dal Pán.

Trpělivost – zásada kněžství

Jako nositelé kněžství a zástupci Pána Ježíše Krista musíme sloužit druhým způsobem, který je v souladu s Jeho příkladem. Existuje důvod, proč se téměř každá lekce o kněžském vedení dostane v určitém bodě k 121. oddílu Nauky a smluv. Zde nám Pán v několika verších dává to nejdůležitější poučení týkající se kněžského vedení: „Žádná moc nebo vliv nemohou ani nemají být udržovány působením kněžství, pouze přesvědčováním, shovívavostí, jemností a mírností a láskou nepředstíranou.“²

Charakterové vlastnosti a způsoby, o nichž se tyto verše zmiňují, jsou základem božské trpělivosti a jsou nerozlučně spjaté s účinnou kněžskou a patriarchální službou. Tyto vlastnosti vám dají sílu a moudrost při

zvelebování vašeho povolání, kázání evangelia, navazování přátelských vztahů se členy kvora, i při vaší nejdůležitější kněžské službě, kterou vpravdě konáte s láskou mezi stěnami svého vlastního domova.

Vždy pamatujme na to, že Bůh nám svěčuje kněžství mimo jiné proto, aby nám pomohl připravit se na věčná požehnání tím, že budeme zušlechťovat svou povahu pomocí trpělivosti, která je v kněžské službě nezbytná.

Stejně jako je Pán trpělivý s námi, budme i my trpěliví s těmi, jimž sloužíme. Uvědomme si, že jsou – stejně jako my – nedokonalí. Dělají chyby – stejně jako my. A chtějí – stejně jako my – aby na ně druzí pohlíželi v dobrém světle.

Nikdy to s nikým nevzdávejte. A nikdy to nevzdávejte ani sami se sebou.

Myslím si, že se všichni můžeme tu a tam ztotožnit se služebníkem v Kristově podobnosti, který dlužil královi peníze a úpěnlivě ho prosil: „Pane, [měj se mnou trpělivost].“⁴³

Pánův způsob a čas

Děti Izraele strávily v poušti 40 let, než mohly vstoupit do zaslíbené země. Jákob čekal na Rachel 7 dlouhých let. Židé čekali 70 let v Babylonu, než se mohli vrátit a znovu vybudovat chrám. Nefité čekali na znamení Kristova narození, i když věděli, že kdyby znamení nepřišlo, zemřeli by. A utrpení Josepha Smitha v žaláři v Liberty způsobilo,

že dokonce i prorok Boží zvolal: „Jak dlouho?“⁴⁴

V každém z těchto případů měl Nebeský Otec důvod k tomu, proč nechal své děti čekat.

Každý z nás je v určitém smyslu povolán čekat. Čekáme na odpovědi na modlitby. Čekáme na to, co se nám v tu chvíli může zdát natolik správné a prospěšné, že nedokážeme pochopit, proč Nebeský Otec otálí s odpovědí.

Vzpomínám si, jak jsem se připravoval na výcvik stíhacího pilota. Značnou část našeho přípravného vojenského výcviku tvořila fyzická zátěž. Dodnes si nejsem tak úplně jistý, proč bylo nekonečné běhání považováno za tak důležitou součást pilotního výcviku. Přesto jsme však běhali a běhali a stále jen běhali.

Při běhání jsem si všiml něčeho, co mě, abych pravdu řekl, trápilo. Čas od času mě předbíhali vojáci, kteří kouřili, pili a dělali spoustu dalších věcí, které jsou v rozporu s evangeliem a zejména se Slovem moudrosti.

Pamatuji si, že jsem si říkal: „Tak počkat! Nemám snad já být schopen běžet a nebýt znaven?“ Ale já jsem *byl* znaven, a předbíhali mě ti, kteří se rozhodně Slovem moudrosti neřídili. Přiznávám, že mě to tehdy trápilo. Říkal jsem si: „Tak platí to zaslíbení, nebo ne?“

Odpověď nepřišla okamžitě. Časem jsem však pochopil, že Boží zaslíbení se nesplní pokaždé tak rychle nebo

takovým způsobem, jak možná doufáme; splní se vždy v Jeho čase a Jeho způsobem. To, jaká časná požehnání přicházejí k těm, kteří jsou poslušni Slova moudrosti, jsem pochopil až po letech – na rozdíl od duchovních požehnání, která přicházejí okamžitě, jsme-li poslušni Božích zákonů. Když se ohlídím zpět, mohu s jistotou říci, že zaslíbení Páně, i když se třeba nevyplní vždy hned, jsou vždy spolehlivá.

Trpělivost vyžaduje víru

Brigham Young učil, že když narazil na něco, čemu plně nerozuměl, modlil se k Pánu: „Dej mi trpělivost počkat, dokud tomu sám neporozumím.“⁴⁵ A pak se Brigham modlil tak dlouho, dokud to nepochopil.

Musíme se naučit, že v Pánově plánu k nám porozumění přichází „řádku za řádkou, předpis za předpisem“.⁴⁶ Zkrátka poznání a porozumění přicházejí za cenu trpělivosti.

Často hlubokým údolím dneška porozumíme až tehdy, když na ně shlédneme z vrcholků budoucích zkušeností. Často spatříme Pánovu ruku v životě až tehdy, když naše zkoušky již dávno pominuly. Často jsou ta nejobtížnější období našeho života základními stavebními bloky, jež tvoří základ našeho charakteru a razí nám cestu k budoucím příležitostem, poznání a štěstí.

Trpělivost – ovoce Ducha⁷

Trpělivost je božská vlastnost, která může uzdravovat duše, odemykat poklady poznání a porozumění a proměnit obyčejné lidi ve svaté a v anděly. Trpělivost je vskutku ovocem Ducha.

Trpělivost znamená vytrvat v něčem až do konce. Znamená vyměnit okamžité uspokojení za budoucí požehnání. Znamená udržet hněv na uzdě a potlačit nelaskavá slova. Znamená

odolat zlu, i když se může zdát, že druhé obohacuje.

Trpělivost znamená akceptovat to, co není možné změnit, a čelit tomu s odvahou, milostí a vírou. Znamená to být „ochotným podrobiti se všemu, co Pán považuje za vhodné na [nás] vložiti, stejně jako se dítě podrobuje otci svému“.⁸ A konečně, trpělivost znamená být každou hodinu každého dne „pevný a stálý a neochvějný v zachovávaní přikázání Páně“⁹, dokonce i když je to těžké. Slovy Jana Zjevovatele: „Tuť jest trpělivost svatých, tu jsou ti, kteříž ostříhají přikázání Božích a víry [v Ježíše].“¹⁰

Trpělivost je způsob, jímž se zdokonalujeme. Sám Spasitel řekl, že v trpělivosti své vládnete své duši.¹¹ Nebo jiný překlad řeckého textu zní: „V trpělivosti své získáte moc nad svou duši.“ Trpělivost znamená vytrvat ve víře s vědomím, že občas rosteme nejvíce právě tehdy, když čekáme, místo abychom přijímali. Tak tomu bylo v době Spasitelově. A tak tomu je i v těchto posledních dnech – neboť nám bylo přikázáno, abychom „[pokračovali] s trpělivostí, dokud [nebudeme] zdokonaleni“.¹²

Kéž nám Pán za naši trpělivost žehná

Parafrázovaná slova jednoho žalmisty znějí – budeme-li trpělivě očekávat Pána, nakloní se k nám. Vyslyší naše volání. Vytáhne nás z hrůzné propasti a postaví nás na pevnou skálu. Vloží nám do úst novou píseň, kterou budeme velebit svého Boha. Mnozí kolem nás to uvidí, a začnou důvěřovat v Pána.¹³

Draží bratři, trpělivost tedy znamená v podstatě toto: dodržovat přikázání; důvěřovat Bohu – našemu Nebeskému Otci; sloužit Mu s mírností

a křesťanskou láskou; uplatňovat víru a naději ve Spasitele; a nikdy se nevzdávat. Lekce, kterým se díky trpělivosti naučíme, vytříbí náš charakter, pozvednou náš život a rozhojní naše štěstí. Pomohou nám stát se způsobilými nositeli kněžství a věrnými učedníky našeho Mistra, Ježíše Krista.

Modlím se o to, aby trpělivost byla charakteristickou vlastností nás, kteří nosíme kněžství Všemohoucího Boha; abychom se s odvahou spoléhali na Pánova zaslíbení a Jeho načasování; abychom k druhým přistupovali se stejnou trpělivostí a soucitem, které si přejeme i pro sebe; a abychom

pokračovali s trpělivostí, dokud nebudeme zdokonaleni. Ve svatém jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz Jonah Lehrer, „Don't! The Secret of Self-Control“, *New Yorker*, May 18, 2009, 26–27.
2. Nauka a smlouvy 121:41; viz také verše 39–45.
3. Matouš 18:26.
4. Nauka a smlouvy 121:2.
5. *Učení presidentů Cirkve: Brigham Young* (2004), 75.
6. Nauka a smlouvy 98:12.
7. Viz Galatským 5:22–23.
8. Mosiáš 3:19.
9. 1. Nefi 2:10.
10. Zjevení 14:12.
11. Viz Lukáš 21:19.
12. Nauka a smlouvy 67:13.
13. Viz Žalm 40:1–3.